

DE VAL VAN EEN ENGEL

Ria Anyca

De val van een engel

roman

ERTBRAND UITGEVERS

Een boek van Ertbrand Uitgevers

www.ertbrand.be

Ertbrand Uitgevers is een imprint van Witsand Uitgevers
Ertbrandstraat 256
B-2950 Kapellen

© Ria Anyca en Witsand Uitgevers, 2022
D/2022/12.051/20 – NUR 301 – ISBN 978-94-93292-04-8
Boekverzorging: Castles & Sand
Omslagillustratie: Dusaleev Viatcheslav
Auteursfoto: Eric Vandenbussche

Het eerste deel van dit boek, *Dark number*, verscheen in juni 2020 als aparte uitgave bij Witsand Uitgevers (ISBN 978-94-9293-462-8).

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij op papier, in fotokopie, mechanisch, elektronisch of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Inhoud

Dark number	7
Proloog: Corpus delicti	9
Deel 1	11
De begrafenis	11
Deel 2	25
De confrontatie	25
Het stel	41
De romance	50
Loyaliteit	69
Tot de dood ons scheidt...	81
De breuk	92
Be happy	100
La belle cuisinière	107
Een lege geldbeurs	123
Marie	126
Postnatale depressie	143
Moederliefde	159
'Staat niet beschikken lichaam'	165
Deel 3	167
De roots	167
De zakenman	173
Een catastrofale fout	176
De rechtzetting	184
De uitverkorene	186
Het jaar van de roze wolk	191
Barsten in het broze geluk	197
Het wurmpje	201
De eindfase	209
Het definitieve afscheid	220
Epiloog	223

Zoete wraak	227
Deel 1	229
Vier vriendinnen min één	229
Merel	229
Bie	241
Louise	246
Deel 2	265
De confrontatie	265
Merels kleine geheimpje	272
Op wraak belust...	284
Actie!	289
De luis in de pels	297
De zwerfkat	307
Vaneynde	317
De razzia	332
De buitenlandse immobiliënmarkt	338
De wanhoop nabij...	342
Frustraties	350
Een jeugdzonde	354
Er beweegt iets...	364
Merels intermezzo	369
Breaking news	374
Koh Samui	376
Bangkok Hilton	383
Deel 3	389
De roots	389
Femke	395
Levensbepalende keuzes	403
De alliantie	413
De doorzoeking	423
Een nieuwe alliantie	429
Rumble in the jungle	441
De eindfase	449
Epiloog	455
Begrippen	463

Dark number

**Welke romantische ziel droomt niet van een leven vol rozengeur
en maneschijn?**

*Samenleven dwingt verliefde paartjes om de realiteit
onder ogen te zien...*

Er zijn fantastische dagen, en minder goede...

Goedbedoelde relaties lukken niet altijd...

*En soms, heel soms, lijkt een ontsnapping
uit een relatie geen optie...*

De prins op het witte paard is niet altijd even lief...

Proloog: Corpus delicti

Op een kale, metalen tafel ligt een naakt lichaam. Een slordig dicht-genaaide Y-vormige incisie trekt haar aandacht. Ze rilt, toch voelt ze geen kilte of emotie. Nu bekijkt ze het hoofd van dichterbij. Het gezicht is zo goed als intact. Een klein gaatje ontsiert de rechter-slaap. De linkerachterkant is verbrijzeld. Die valt te camoufleren. De revolver stond haaks op de slaap, herinnert ze zich.

Veel tijd heeft ze niet. Haar bewustzijn wordt langzaam maar zeker gewist. Geen gevoelens, geen onrust, angst of pijn, psychisch noch fysiek. Het is goed zo. Haar hele leven heeft zich niet als een film in een paar seconden voor haar ogen afgespeeld. En ook de witte tunnel heeft ze niet gezien. Een ondefinieerbare rust is over haar neergedaald. Een vreemd, gelukzalig gevoel heeft haar overval-len, alsof ze zweeft op donzen wolkjes.

Vanuit de hoogte overschouwt ze het dode lichaam, haar... De gedachte stukt. Eventjes. Haar levenloze lichaam ligt verminkt op de tafel. Jezelf bestempelen als 'lijk' gaat iets te ver. Hij zou haar graag als 'lijk' hebben bestempeld.

Waarom, vraagt ze zich af, kwam hier een wetsdokter aan te pas? Volstrekt overbodig. Moord of zelfmoord? De situatie is overduide-lijk: lege doordrukstrips van benzodiazepines, antidepressiva en de revolver. Zijn vingerafdrukken staan op het wapen. Haar afdruk-ken en die van Lina eveneens. Hij haalde de trekker over. Lang geleden heeft hij besloten dat ze zou sterven.

Deel 1

DE BEGRAFENIS

Stemmen gonzen als venijnige wespen. Ze vullen de lucht met onzinnige vermeende waarheden. Bie ergert zich. De ellenlange rij groeit gestadig aan. Zodra de mensen de ingang bereiken, verstilt het gezoem. De ceremoniemeester reikt Bie een veertje aan. Ze legt het op een blankhouten kist en slaat een kruisje. Ze observeert Victor. Bij elke begroeting buigt hij lichtjes het hoofd. Zorgelijke rimpels ontsieren zijn knappe gezicht. Met een hagelwitte linnen zakdoek veegt hij sporadisch een denkbeeldig traantje weg.

‘Stijlvol in het pak. Armani,’ fluistert Bie over haar schouder. ‘Ik vraag me af wie in de toekomst zijn peperdure Santoni’s zal poetsen.’

‘Sst,’ sist Merel. ‘Ben je gek?’

Heeft Victor iets gehoord? Zijn ogen lijken haar neer te bliksemen.

‘Deelneming,’ zegt Bie kortaf. Ze stapt verder.

‘Wat bezielde je?’ snibt Merel, terwijl zij zich neerploft op de stoel naast Bie.

‘Wat mankeert jou?’ vraagt Louise. Zij neemt plaats aan de andere kant van de tafel.

‘Ik heb het tegen Bie,’ verduidelijkt Merel.

‘Zo uitvliegen, dat zijn we niet van jou gewend,’ zegt Louise.

Merel leunt naar voren. ‘Weet je,’ fluistert ze, ‘Bie maakte een ongepaste opmerking over Victor. Ik ben bang dat hij haar heeft gehoord. Een héél ongepaste opmerking was het! Die arme man.’ Ze draait zich om naar Bie. ‘Heb je dan geen greintje medeleven? Hij is net zijn vrouw en kind verloren. Hoe kon zij zoiets doen?’

Bie wil haar van antwoord dienen, maar krijgt er de kans niet toe.

‘Beste aanwezigen,’ galmt het door de luidspreker. Victor staat op een podium met een microfoon in zijn hand. ‘Mag ik jullie bedanken voor de rouwbetuigingen en de steun die ik de afgelopen weken mocht ontvangen? Ik wil me excuseren. Ik kon het niet opbrengen de vele ingesproken berichtjes en schriftelijke rouwbetuigingen te beantwoorden. Ik maakte een moeilijke...’ Hij haalt een gesteven, witte zakdoek boven en drukt die tegen zijn ogen.

‘Showman!’ braakt Bie sissend uit.

Merel stoot haar in haar zij en werpt haar een woedende blik toe.

Ze zien Victor ostentatief slikken. ‘Mijn excuses,’ zegt hij, ‘ik had alles en nu ben ik alles kwijt.’ Een geforceerde snik weerklinkt.

Bie haalt haar neus op.

‘Zij had alles. Ik droeg haar op handen,’ gaat Victor verder. Hij richt zijn handen naar de hemel. ‘Ze was een mooie vrouw. Ik hield ervan haar te verwennen. Ze had mooie kleren, juwelen... Niets was me te veel. Ik zou voor haar door het vuur zijn gegaan.’

Merel knikt instemmend. ‘Zo was het.’

‘Ik pronkte graag met haar. Ik was trots op haar. Ze was ziek. Ik heb haar niet kunnen helpen!’ Hij snikt, ingetogen.

Een man stapt het podium op, legt zijn arm om Victors schouders en begeleidt hem naar zijn plaats.

Een zakenpartner, denkt Bie. Ze heeft de man eerder gezien. In de bar? Ze pijnigt haar hersenen, maar kan hem niet goed plaatsen.

Louise onderbreekt haar gedachten. ‘Bie, wat mankeert je?’ vraagt ze. ‘Je gedraagt je inderdaad vreemd. We vonden Victor allemaal sympathiek. Eerlijk gezegd waren we allemaal stiekem een beetje jaloeers op Ianthe. Zij had alles. Zo’n knappe man, een charmeur, galant en rijk. Wat kan een vrouw zich meer wensen? Ze was ziek, ja, daar ben ik ook van overtuigd. Anders zou ze zoiets niet doen. En ja, ik voel me een beetje schuldig. We hebben haar niet kunnen helpen.’ Ze schudt het hoofd. ‘Ik vraag me af waar we tekort zijn geschoten. Hoe moet Victor zich nu voelen? Hij moet met dit

drama leven. Ook hij kon haar niet helpen.’

‘Wilde hij dat dan?’ bijt Bie haar vriendin toe. ‘Ik heb de laatste weken veel kunnen nadenken. Ik... Ik... Zie hem daar staan.’ Ze wijst naar het lege podium. ‘Afgemeten gebaren, geforceerde emotionele uitspraken. Heeft hij één keer de naam van Marie genoemd? Eén keer? Zij ligt daar wel in die kist! Hoe zou jij je voelen in zijn plaats? Verdrietig, verscheurd, kwaad. Kwaad op je vrouw, want zij heeft alles kapotgemaakt. Maar nee: *Ze was mooi. Ik pronkte graag met haar. Ik deed alles voor haar!*’ Bie hapt naar adem.

‘Bie, ik begrijp je echt niet. Ianthe was onze vriendin.’

‘Ja, en nu is ze gecremeerd, zonder dienst. Toen het l...’ Bie krijgt het woord niet uit haar mond. ‘Toen zij werd vrijgegeven, liet hij haar cremieren zonder afscheid te nemen. Marie daarentegen krijgt een praalgraf: een grafkelder en een bronzen engeltje van de hand van een gerenommeerd beeldhouwer.’ Ze herhaalt de woorden op het toontje waarmee Victor ze een week eerder uitsprak. ‘Bekijk de menukaart: een feestmaal om u tegen te zeggen. Maar Maries naam heeft hij geen enkele keer genoemd. En tijdens de dienst? Op een paar plaatjes van het perfecte gezinnetje na viel er geen enkele persoonlijke toets te bespeuren.’

‘Wellicht viel het hem te zwaar,’ sust Louise. ‘Wie weet hoe we zelf zouden reageren als we zo onze geliefden verloren?’

‘We zagen haar graag,’ benadrukt Bie. ‘Ze was onze vriendin. Hoe ik me voel? Verscheurd. Verdrietig. Vol onbegrip. Waarom heeft ze zoiets gedaan? Waarom? Dag en nacht speelt die vraag door mijn hoofd. Waarom? Elke herinnering heb ik bovengehaald, vanaf onze eerste kennismaking met Victor tot het allerlaatste moment. Misschien was Victor niet de man die we dachten dat hij was. Hebben we de signalen niet willen zien? Was Ianthe ongelukkig? Ik denk aan...’

Merel onderbreekt haar abrupt. ‘Weet je wat ik voel? Ik ben boos, heel erg boos op Ianthe. Ik had ook gevoelens voor Victor, maar

hij koos voor haar. Zij leidde een prinsessenleventje. Was ze niet al dood, dan zou ik haar nu kunnen vermoorden.'

'Gelieve jullie stemmen te dempen,' zegt een kelner discreet achter hen. 'Enig respect is hier op zijn plaats.'

Schaamrood kleurt Merels wangen.

'Je hebt een fles champagne bij je? Schenk dan onze glazen maar eens goed vol,' beveelt Bie. 'We hebben allemaal verdriet te verdrinken.'

De kelner knikt en vult de glazen.

'Doe maar tot de rand,' zegt Bie.

Zonder woorden werkt het drietal het voorgerecht naar binnen. Op een paar uitzonderingen na vallen de vele genodigden stil.

'Prima keuken!'

'Excellente kok!'

'Mijn complimenten voor de chef!'

'Jeetje!' Bie gooit geïrriteerd haar servet op tafel. 'Prima keuken, excellente kok... Waar zijn we mee bezig? We begraven verdorie een kind!'

Merel kijkt haar stuurs aan. Louise probeert de spanning te breken. 'We waren allemaal goede vrienden. Voor jou is het net iets erger, Bie, jij en Ianthe waren twee handen op één buik. Maar ze was vervreemd geraakt van ons, en van Victor. Misschien zie je nu alles heel zwart en kan je de gebeurtenissen niet in een juist perspectief plaatsen.'

'Bestaat dat in zo'n situatie: het juiste perspectief?' vraagt Bie bits. 'Haar kind leeft niet meer. Zij leeft niet meer. Waarom?'

'Begin niet opnieuw,' waarschuwt Merel. 'Ze was misschien ziek, maar zij is wel verantwoordelijk voor deze puinhoop. Zij en niemand anders.'

'Ik begrijp je wel, Merel,' sust Bie. 'We adoreerden Victor allemaal. Maar misschien staarden we ons wel blind op uiterlijkheden. Hij was altijd charmant, dat mag je niet vergeten.'

‘Charmant, daar zeg je het. Wat is er mis met charmant zijn?’

‘Op zich niets. Maar, zoals ik al zei, ik heb de laatste weken veel nagedacht. Volgens mij verblindde hij iedereen met die houding van hem. Wat zat erachter?’

‘Niets,’ beklemtoont Merel. ‘Hij is het slachtoffer in dit verhaal.’

‘Laten we het positief houden,’ sust Louise. ‘Laten we ons de goede dingen herinneren.’

‘Maar er is helemaal niets positiefs aan dit verhaal.’

‘Dan zijn we het toch ergens over eens’, beaamt Bie. ‘Dit is helemaal geen positief verhaal.’

‘Je verlegt de klemtoon,’ gaat Merel in het verweer. ‘Je hebt besloten om Victor met de vinger te wijzen. Maar ik weet nog goed hoe hij haar ten huwelijk vroeg. Hij ging publiekelijk op zijn knieën zitten.’

Victor knielt neer op zijn rechterknie. Hij neemt Ianthes hand stevig vast, drukt er een zoen op zoals alleen een gentleman dat doet. ‘Mijn lieve Ianthe, licht van mijn ogen, vrouw van mijn leven, zeg ja. Zeg ja tegen het leven met mij. Ianthe Janssens, zeg ja tegen mijn liefde. Zeg ja en aanvaard deze ring.’ Hij haalt een doosje boven, opent het, laat het licht spelen op een donkerblauwe saffier.

Ianthes mond valt open. ‘Prachtig,’ stamelt ze.

‘Wil je met me trouwen?’ Victor wacht haar antwoord niet af en schuift de ring over haar vinger. Hij staat op, trekt haar tegen zich aan en zoent haar vol op de mond.

De aanwezigen applaudisseren. Merel krimpt ineen. Het voelt alsof een priem haar hart doorboort. Ianthe en Victor zijn al een paar maanden samen. Toch is ze een beetje hoop blijven koesteren, maar nu smelt die als sneeuw voor de zon. Het is een feit. Ze zijn verloofd. Wellicht zal Victor niet lang wachten om met haar te

trouwen.

Het perfecte koppel, bedenkt Merel. Ze passen zo mooi bij elkaar. Hij, een knappe, donkerharige, rijzige, jonge dertiger, strak in het pak. Zij, elegant en slank, een engelengezichtje, natuurlijk blond haar. Ze heeft weinig geld, maar slaagt er altijd in een aparte look te creëren. Ianthe is in alles het tegengestelde van Merel. Zij is een donkere krullenbol, klein, te mollig, helemaal niet handig. Hoe ze ook haar best doet, Ianthe heeft altijd dat tikkeltje meer. En dat steekt, zeker op een dag als deze.

‘Champagne!’ roept Victor en hij trakteert de hele tent. De mensen gaan uit de bol. Ianthe lacht en huilt, alles tegelijk. Ze is duidelijk onder de indruk. Ze kijkt in de menigte en stapt op Merel af. Ianthe wil haar zoenen. Merel trekt haar hoofd terug. Ianthe frons lichtjes het voorhoofd. Ze staat er niet bij stil en lacht alweer.

‘Ik ben verloofd. Had je dat kunnen denken, Merel?’ zegt ze. ‘Ik ben zó gelukkig!’

Bie wacht haar beurt niet af en stort zich in een innige omhelzing. Merel zucht opgelucht. De aandacht is van haar afgeleid.

‘Ik ben zo blij voor jou,’ zegt Bie. ‘Je verdient het, zeker na alles wat je hebt meegemaakt.’

Louise staat een eindje verderop te zwaaien. Ook zij kan niet wachten om Ianthe te feliciteren.

‘Proficiat,’ fluistert Merel uit plichtsbesef. Haar hart voelt koud als het water onder een dichtgevroren vijver.

‘Let’s party!’ De dj geeft er onmiddellijk een flinke lap op.

Merel glimlacht geforceerd. Ze begeeft zich onder de dansers en drinkt een zoveelste glas champagne. Na een paar uurtjes vertrekt ze onopvallend. *De ring!* Hoewel ze op een redelijke afstand stond, heeft ze hem onmiddellijk herkend. *Haar ring!* had ze toch gehoopt.

Merel staat in tweestrijd. Zal ze hem opzoeken of niet? Hij heeft haar uitgenodigd, toch? ‘Als je eens in de buurt bent, moet je me zeker opzoeken,’ zei hij. ‘Nou, dan moet ik toch weten waar je woont,’ had ze gerepliceerd. Hij lachte toen hartelijk. ‘Natuurlijk.’ Gedetailleerd beschreef hij de weg van de bar tot aan het appartementsgebouw. ‘Daar vind je mijn duplex penthouse.’ Het laatste woord sprak hij met nadruk uit. ‘Mijn pénthouse.’ Zwoel had hij haar aangekeken. Ze was dus uitgenodigd. Als ze toevallig in de buurt was.

Ze wil hem nu opzoeken. Is dat toevallig? Of betekent ‘toevallig’ als zij er zin in heeft? Een gedetailleerde wegbeschrijving, geen adres, daar moet je al moeite voor doen. Als je moeite doet, dan heb je toch interesse in iemand, niet? Is het hem daar om te doen? Zonder twijfel. En toch blijft ze weifelen.

‘Ga!’ heeft Louise gezegd. ‘Hij lijkt me in jou geïnteresseerd. Het is een beetje dubbel. Soms schenkt hij ook Ianthe dat tikkeltje meer aandacht. In elk geval, na een bezoekje krijg je wellicht meer duidelijkheid.’

Ze belt aan. Er klinkt geen stem door de intercom. Tweede poging. Stilte. Haar vinger glijdt over zijn naambordje. Een man verlaat de privé-ingang van het duplex penthouse. Impulsief glipt ze door de deur naar binnen. *Ga ervoor*, zou Louise zeggen. Dat doet ze. De lift zoekt naar boven. Ze belt aan.

‘Je bent te vroeg!’ schreeuwt een stem. De deur zwaait open. Met de smartphone tegen zijn oor kijkt Victor naar de grond. ‘Nee, ik had het niet tegen jou!’ roept hij tegen het toestel. Dan pas lijkt hij Merel op te merken. ‘O, jij bent het.’ Hij aarzelt.

Hij zal toch de deur niet dichtgooien, denkt Merel bevreesd.

‘Kom binnen,’ zegt hij eerder onwillig en dan tegen het toestel: ‘Ik zet je even in de wacht.’ Hij maakt een uitnodigend gebaar.

Aan Merels lippen ontsnapt een wow. De ruime hal heeft iets ma-

jestueus. Ze roept herinneringen op aan een kerkportaal, maar dan met meer lichtinval. Een natuurstenen vloer, denkt ze. Victor gaat haar voor. Hij opent een immense matglazen deur. Merel komt ogen tekort. De gigantische leefruimte heeft een eikenhouten parketvloer en vloeit naadloos over in een L-vormige ruimte. Designmeubelen matchen perfect met antieke details. Hij troont haar mee naar een zithoek. ‘Ga zitten,’ wijst Victor een chesterfield tweezitsbank aan. ‘Maak het jezelf gemakkelijk,’ vervolgt hij poeslief. ‘Daar is de bar. Schenk jezelf gerust iets in. Excuseer me. Zaken. Deze moet ik absoluut eerst afhandelen.’ Hij brengt het mobieltje tegen zijn oor en verlaat de leefruimte. ‘Hoe zit het met die lading? Die vrouwen moeten ten laatste...’ hoort Merel hem nog net zeggen.

‘Problemen, problemen,’ verduidelijkt hij haar even later. ‘Een zakendeal dreigt af te springen. Waarom heeft een zakenman medewerkers? Ze laten altijd een steek vallen. Ik zou alles zelf in handen moeten kunnen nemen.’

Merel knikt begrijpend. Ze gooit het over een andere boeg. ‘Je woont hier mooi. Heb je het appartement zelf ingericht?’

‘Uiteraard heb ik mijn penthouse zelf ingericht. Alles wat je zelf doet, beantwoordt exact aan je eigen noden,’ glimlacht hij.

‘Ik ben onder de indruk.’

‘Heb je het uitzicht al bekeken?’ Hij wenkt uitnodigend. Hij opent de indrukwekkende glazen deuren van het terras. Als vanzelfsprekend legt hij zijn arm om haar schouders. ‘Wat denk je?’

Merel duizelt een beetje. Hij houdt haar stevig beet. ‘Adembenemend,’ antwoordt ze. ‘Het MAS, de Onze-Lieve-Vrouwekathedraal... Antwerpen ligt letterlijk aan je voeten!’

Victor glundert. ‘Oh, je hebt nog altijd geen drankje? Zal ik je bedienen? Een sapje? Of liever... Nou, voor je allereerste bezoekje mag het wel iets meer zijn. Een glaasje champagne?’

Merel knikt.

‘Ga zitten. Ga zitten.’ Hij ontkurkt een fles. ‘Met een zuchtje,’

fluistert hij.

Merel kijkt reikhalzend naar het etiket op de fles. Een Piper Heidsieck Rare Millesime 2002 A.O.P. Champagne – Grand Cru. ‘Dat ziet er een dure fles uit,’ laat ze zich ontvallen.

Victor glimlacht fijntjes. ‘Mijn onverwachte, maar uiterst welgekommen en charmante bezoek verdient alleen het allerbeste.’

Merel bloost.

Langzaam schenkt Victor twee kristallen glazen vol. Galant biedt hij er Merel eentje aan. ‘Op een toekomstige, mooie vriendschap!’ Hij buigt zich voorover en maakt aanstalten haar te kussen. Zeurend rinkelt zijn smartphone. ‘Sorry, die moet ik opnemen,’ zegt Victor na een blik op het schermpje.

‘Yeah,’ gromt hij, terwijl hij de woonkamer uit loopt. ‘Zijn de problemen met...’

Hij blijft lang weg. Merel staat op en neemt nog een kijkje door het raam. Ze zet een paar stappen terug, bewondert het interieur. Stel dat ik mezelf ooit mevrouw Vitali zou mogen noemen, dagdroomt ze. Haar rechterhand glijdt over een antieke commode. Een lade staat halfopen. Op een fluwelen kussentje prijkt een zilverkleurige ring met een donkere steen. Ze kijkt er gefascineerd naar.

‘Een erfstuk.’

Merel schrikt op. Victor staat vlak achter haar.

‘Euh... Mooi. Ik heb nog nooit zoiets gezien. Is het een zwarte steen? Maar hij schittert zo.’

Victor houdt de ring tegen het licht. ‘Een Ceylonese, donkerblauwe saffier. Zeldzaam, zeker een steen van dit formaat. De ring zelf is antiek.’ Hij legt hem terug en slaat de lade dicht. ‘Dit erfstuk, deze ring,’ hij kijkt haar diep in de ogen, ‘schenk ik ooit aan mijn geliefde.’

Een bel rinkelt. Vluchtig drukt hij een kus op haar voorhoofd en spoedt zich naar de intercom. ‘Goed, kom maar naar boven.’

Hij grijpt Merels beide handen vast. ‘Mijn lieve, lieve meid, jammer genoeg moeten we nu afscheid nemen. Zaken, begrijp je. Ik kan deze afspraak echt niet annuleren. Te veel mensen zijn hierbij betrokken. Begrijp je?’

Merel knikt. Ze kan haar ontgoocheling nauwelijks verbergen. Ze kijkt in de richting van de onaangeroerde glazen champagne. Hij neemt haar bij de arm en begeleidt haar naar de deur. Tot afscheid beroeren zijn lippen heel eventjes de hare. ‘Tot binnenkort!’ zegt hij nog.

Starend naar de grond wandelt ze in de richting van de lift. Ze bijt op haar lip en bedwingt haar tranen. En toch, hij heeft haar diep in de ogen gekeken. *Ooit schenk ik hem aan mijn geliefde.* Ziet hij haar als zijn toekomstige geliefde?

Het hoofdgerecht wordt geserveerd. ‘Net een plaatje!’ kirt een vrouw aan de tafel naast die van hen. Gesprekken vallen stil. Lusteloos steekt Merel een hap in haar mond. Louise wil iets zeggen, maar besluit toch te zwijgen.

Bie speelt met haar vork. Ze verlegt de groentjes op het bord. Van het kunstwerkje schiet niets meer over. Toch heeft ze nauwelijks iets gegeten. ‘Weet je...’ Bie legt haar vork neer. ‘Dat aanzoek had wel iets. Was dit romantisch? Ik weet het niet. Het was in ieder geval totaal onverwacht. Champagne voor iedereen... Moet een fortuin hebben gekost! Het was een spektakel, dat wel.’

‘Je blijft cynisch. Ik zou er alles voor over hebben om op die manier gevraagd te worden,’ sist Merel.

‘Het zit hem in de details,’ onderbreekt Bie. ‘Ze waren pas verloofd en dezelfde avond al had hij aanmerkingen. “Zit rechtop!” Toen ze dansten, zei hij: “Je bent net een bloemzak.” Ze corrigeerde automatisch haar houding, maar leek zijn degenererende toon niet

op te merken. Ze leefde op een roze wolk.'

'Je ziet spoken!' zegt Merel.

'Stil maar,' sust Louise. 'Victor zet graag de puntjes op de i, dat weet je, Bie. Wellicht wilde hij alleen dat alle aanwezigen een perfect beeld van zijn verloofde zouden krijgen. Er stak geen kwaad in. En Merel...' Louise buigt zich voorover en grijpt Merels linkerhand vast. 'Ik weet dat je het moeilijk hebt gehad. Toch bleef je een goede, trouwe vriendin en je accepteerde hun relatie.'

'Dat had ik beter niet gedaan!'

'Zou Victor dan voor jou hebben gekozen?' pareert Bie.

'Sst,' fluistert Louise, 'de kelner kijkt onze richting uit en hij ziet er niet bijster vrolijk uit. Laten we hierover ophouden. Dit is het moment noch de plaats.'

Louise slaakt een kreetje. Victor zit op zijn knieën. Het zat eraan te komen en toch verwachtte ze niet dat hij haar vriendin nu al zou vragen, en plein public. Hoewel, hij is teatraal. O nee! Haar ogen zoeken Merel. Ze zal er het hart van in zijn. Ze staat vlak bij het koppel. Louise ziet de verbeterde trek om haar mond. Ze weet dat Merel nooit de hoop heeft laten varen. Vanaf het allereerste moment was ze smoorverliefd op Victor. Hij zou nooit de hare worden. Toch heeft ze zijn charmes nooit kunnen weerstaan. Ik moet naar haar toe, bedenkt ze. Merel kan een beetje steun gebruiken. Bie loopt haar bijna onder de voet. Ze merkt het niet eens.

'O, fantastisch,' kirt Bie. Ze omhelst Ianthe en overstelpt haar met gelukwensen.

Louise grijpt Merels hand vast. 'Gaat het? Je weet dat ik er ben voor jou, hé. Je weet ook dat ik hou van jullie allebei. Ianthe is en blijft onze vriendin, nietwaar?' fluistert ze in Merels oor.

Ze loopt naar Victor en Ianthe toe.

‘Louise...’ Ianthe lijkt haar nu pas op te merken. ‘...Ik ben zo gelukkig.’

‘Geniet ervan, liefje. Proficiat met je verloving. Je straalt gewoonweg.’

Van opzij kijkt Louise Merel aan. Ze is echt superblij voor Ianthe, maar het voelt tegelijk als verraad tegenover Merel.

Victor vraagt Ianthe ten dans.

‘Je schouders hangen af,’ zegt hij. ‘Je wordt binnenkort mevrouw Vitali. Een beetje trots is op zijn plaats. Borst vooruit, schouders achteruit.’

Ianthe lacht en neemt een pose aan. ‘Is het zo goed, meneer Vitali?’

Victors antwoord gaat in het roezemoes verloren.

‘Pas verloofd en al onder de plak!’ grinnikt Bie.

‘*Is het zo goed, meneer Vitali?*’ imiteert Louise Ianthe.

De vriendinnen proesten het uit. ‘Kom, laten we een paar glazen champagne halen, nu het toch gratis is,’ ginnegapt Bie. ‘Komaan, waar blijf je?’

Bijna onmerkbaar trekt Louise Merel bij de arm. Merel volgt onwillig.

Ze genieten van de champagne. Ook Merel drinkt meer dan één glas. Ze houdt zich op de vlakke. Elke poging om haar in het gesprek te betrekken, loopt op niets uit. Louise neemt zich voor haar sowieso in de gaten te houden. Nog een glas champagne. Iemand vraagt haar ten dans. Ze wil niet. Ze moet Merel in de gaten houden, toch? ‘Please,’ zegt de jongeman. Hij neemt haar vast bij de arm. Ze lacht en geeft zich gewonnen. Op de dansvloer zoeken haar ogen Merel. Die is weg. Louise wil haar zoeken maar de jongeman laat haar niet gaan. Een eind verderop flirt Bie er lustig op los. Het ritme wordt heftiger. Ze danst en danst. De champagne stijgt haar naar het hoofd. Ze wordt overvallen door een zalige roes. Hoeveel keer verlooft een van je beste vriendinnen zich? Ik moet dit toch

vieren! Nog een laatste glaasje! Ze vergeet Merel. Ze vergeet haar bekommernissen.

Bie bedankt voor het dessert. Ze richt zich tot haar vriendinnen. ‘Weet je nog, die laatste keer dat we Ianthe thuis opzochten? Er was iets grondig mis en toch kon ik er de vinger niet op leggen. Ze was angstig. Erg angstig. Het leek alsof ze bang was voor iets of... iemand.’

‘Hou op,’ repliceert Merel. ‘Trouwens, is dat niet typisch voor een depressieve persoon?’

‘Ja, ik denk het wel. Maar was er echt niet meer aan de hand?’

‘Ze vertoonde alle tekenen die wijzen op een depressie en toch blijf je Victor met de vinger wijzen. Trouwens, de conclusie was dat Victor vrijuit gaat,’ beklemtoont Merel. ‘Hij wordt niet vervolgd en zij kan ook niet meer worden vervolgd.’

‘Schatjes,’ sust Louise, ‘de gemoederen zijn verhit. De gebeurtenissen tekenen ons allen. We reageren te emotioneel. Ik wilde samen nog uit drinken gaan, maar misschien moeten we dat uitstellen. We zijn al te zeer aangeslagen. Straks zeggen we dingen die we niet menen en die we niet meer kunnen terugnemen. Ik loop nog even langs de begraafplaats, nog even kijken bij het graf van Marie.’ Ze geeft haar beide vriendinnen een zoen op de wang en vertrekt.

‘Ianthe heeft niet eens een graf.’ Bies stem klinkt bitter. ‘Ik ga dan ook maar. We zien elkaar nog.’ Zonder om te kijken loopt ze door. Ze negeert Victor.